

ת"ד 12541/08/16 - מדינת ישראל נגד איציק צרנר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 12541-08-16 מדינת ישראל נ' צרנר
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מרק קליין

המאשימה

נגד

איציק צרנר
ע"י ב"כ עו"ד אילון אורון

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סטייה מקו נסיעה ונהיגה בחוסר זהירות הגורמת חבלה של ממש. על פי האמור בכתב האישום נהג הנאשם ברחוב הרא"ה ר"ג מדרום לצפון. אותה עת רכב המעורב על אופנוע מאחורי הנאשם ובכיוון נסיעתו. בהגיעו סמוך לבית 195 סטה הנאשם שמאלה מכיוון נסיעתו, חסם את דרכו של המעורב וכלי הרכב התנגשו. כתוצאה מהתאונה נחבל המעורב חבלות של ממש (שבר בטיביה פלטו בדרך שמאל ושבר תלישה). כלי הרכב ניזוקו.

הנאשם כפר באחריותו לתאונה.

2. במסגרת פרשת התביעה העידו בוחן התנועה (כתוארו אז) רוני מרחבי, המעורב ומר מיכאל מרום שנסע אותה עת מאחורי רכב הנאשם. הנאשם העיד בפרשת ההגנה.

ע"ת 1, מיכאל מרום, נסע מאחורי רכב הנאשם. העד הבחין באופנוע המעורב עוקף את רכבו בנתיב הנסיעה הנגדי ומנסה לעקוף את רכב הנאשם. רכב הנאשם החל אותה עת לסטות שמאלה מנתיב נסיעתו לכיוון מפרץ חניה בקצהו השמאלי של הנתיב השמאלי. בעקבות זאת התנגש האופנוע ברכב הנאשם. העד ציין כי להערכתו הנאשם ביצע את הפנייה או הסטייה במהירות 20-30 קמ"ש. הוא לא ידע לומר אם הנאשם אותה לפני ביצוע הפנייה או הסטייה. בעדותו ציין כי להערכתו הנאשם לא עצר את רכבו אלא האט את מהירות נסיעתו. בחקירה נגדית ציין כי הוא אינו יכול להשיב אם הנאשם היה סטטי עובר לסטייה שמאלה. ביחס למהירות רכיבת המעורב ציין העד כי זו הייתה גבוהה ממהירות

נסיעתו ונסיעת הנאשם עד עדיין מצויה "בגבול הסביר" [ע' 5 ש' 21-22].

ע"ת 2, המעורב, ציין כי עקף טור של כלי רכב (2-3 כלי רכב) במהירות 20-30 קמ"ש תוך שהוא נמצא בנתיב הנסיעה המקורי של הנאשם ואינו עובר את קו הפרדה. לטענתו, לאחר שעקף את רכב הנאשם קיבל מכה בכנף האחורית של אופנועו וזו העיפה אותו למסלול הנסיעה הנגדי. בחקירה נגדית נשאל העד מדוע ציין בהודעתו במשטרה כי עקף את טור כלי הרכב מצד שמאל אך לא התייחס לשאלה היכן הייתה העקיפה ביחס לקו הפרדה. העד לא ידע להשיב לשאלה זו. בהתייחס לעניין זה בעדותו אמר העד כי "**איפה שעקפתי היה מקווקוו**" [ע' 9 ש' 1]. הנאשם, ציין העד, "**לא אותת, לא הפנה גלגל**" עובר לתאונה [ע' 8 ש' 26].

ע"ת 3 הבוחן ציין כי קיבל את התיק לטיפול כ"תיק הצמדה" ומכאן שחקר את התאונה לאחר חלוף זמן מה. העד יצא לזירת התאונה, צילם את המקום ואת הצבעת הנאשם על נקודת האימפקט ברכבו. הוא ערך סקיצה וביצע עם הנאשם בדיקת שדה ראיה ממראה שמאלית חיצונית. מן הבדיקה עלה לנאשם היה שדה ראיה פתוח לאחור. העד ציין כי לא בדק את אופנוע המעורב אולם טען כי אין מדובר במחדל חקירה. העד נשאל בנוגע לאי העמדתו לדין של המעורב בגין אופן רכיבתו. הוא ציין כי אין ראיה לכך שהמעורב עקף תוך חציית קו הפרדה לבן. לשאלה אם המעורב פעל שלא כדין בכך שניסה לעקוף את רכב הנאשם משמאל ולא מימין, כאמור בתקנה 47 (ב) לתקנות התעבורה השיב העד כי בנסיבות המקרה הייתה העקיפה צריכה להתבצע משמאל לרכב הנאשם.

הנאשם העיד כי נסע על רחוב הרא"ה עד שהבחין בחניה בקצה השמאלי של הנתיב הנגדי. לדבריו עצר את רכבו בהטיה קלה שמאלה, אותת והמתין שרכבים המגיעים מכיוון הנסיעה הנגדי יחלפו על מנת לסטות שמאלה. בעודו סטטי חש לדבריו "**מישהו משתפף לי על הטמבון**" (ע' 15 ש' 19) מצד שמאל (ע' 16 ש' 9). אז הבחין הנאשם במעורב הרוכב עוד כ-10-11 מ' לאחר האימפקט ונופל. הנאשם הסביר כי לא התבונן במראות שכן בעת האימפקט טרם החל בביצוע הפנייה.

3. הסנגור מבקש בסיכומיו לזכות את הנאשם מן הטעמים הבאים: ראשית, עד התביעה מר מרום נשאל מי, להבנתו, אחראי לתאונה והשיב כי המעורב הוא שלא היה זהיר דיו. שנית, העמדת הנאשם לדין בעוד המעורב, שחטא אף, פטור בלא כלום מעמידה לנאשם טענת "הגנה מן הצדק" שבכוחה להביא לזיכוי בדין או לכל הפחות להקלה בעונשו. הטענה בדבר נהיגה שלא כדין או נהיגה לא זהירה של המעורב מבוססת על הטענות הבאות: (א) המעורב ציין כי עקף את טור כלי הרכב משמאל אך לא ציין במשטרה, כפי שציין בבית המשפט, כי עקף בתוך נתיב הנסיעה. מכאן יש להסיק, לשיטת הסנגור, כי המעורב עקף תוך חציית קו הפרדה רצוף. (ב) מעדות הנאשם - ואין עדות אחרת לסתור - עולה כי אותת עובר לסטייה שמאלה ומכאן שעל פי תקנה 47 (ב) (1) לתקנות התעבורה היה מותר למעורב לעקוף את רכב הנאשם רק מימין ולא משמאל כפי שניסה. שלישית, כאשר נהג מצוי בעיצומה של פנייה

שמאלה ורכבו מצוי בנתיב הנסיעה הנגדי אין הוא חייב לצפות כי "נהג משתולל" ינסה לעקוף אותו משמאל תוך הפרת כללי הנהיגה הזהירה.

דין והכרעה

4. ראשית אקבע ממצאי עובדה בנוגע לאופן קרות התאונה. לאחר מכן אדרש לטענת ההגנה לפיה לאור אופן נהיגת המעורב פטור הנאשם מאחריות לתאונה או לכל הפחות עומדת לו טענת "הגנה מן הצדק" המבוססת על כך שהנאשם הועמד לדין בעוד המעורב, שחטא אף הוא לשיטת ההגנה, יוצא פטור בלא כלום.

5. בדיון ההוכחות הוצגו לבימ"ש זה שלוש גרסאות עובדתיות שונות בנוגע למהלך התאונה. הראשונה, גרסת הנאשם. על פי גרסה זו היה הנאשם סטטי בעת האימפקט, כאשר רכבו מוטה קלות שמאלה. גרסה שנייה, גרסת המעורב. על פי גרסה זו אירעה התאונה לאחר שחלף על פני רכב הנאשם שפגע בו באחורי אופנועו והדף אותו. גרסה שלישית, גרסתו של העד מר מרום. עד זה ציין כי התאונה אירעה בעת המעורב עקף את רכבו וניסה לעקוף משמאל את רכב הנאשם שבאותה עת סטה שמאלה מקו נסיעתו. כתוצאה מכך נגרמה התאונה. מבין גרסאות אלה אני מוצא להעדיף ללא היסוס את גרסתו של העד מר מרום וזאת משני טעמים. ראשית, בשונה מעדויות הנאשם והמעורב שניסו, איש איש בדרכו, לגמד את אחריותם לתאונה, העד מר מרום הוא עד ניטרלי שאין לו כל עניין בתוצאות ההליך. עדותו של מר מרום הותירה בי רושם של מי שניסה כמיטב יכולתו לצייר תמונה אובייקטיבית מדויקת ומאוזנת של נסיבות המקרה. העד השיב ביושר ביחס לדברים שראה. על דברים שלא ראה השיב שלא ראה. גרסתו לא נסתרה. שנית, גרסתו של הנאשם אינה מצטיינת בעקביות ומטעם זה בחרתי לא לאמצה. במה דברים אמורים? הנאשם העיד בבית המשפט כי התאונה אירעה בעת שהיה סטטי. לדבריו " **חיכיתי שיעברו מספר רכבים 4-5 פתאום הרגשתי מישהו משתפף לי על הטמבון. משכתי אמברקס.. האוטו היה קצת בהילוך אז הוא קפץ לי**" (ע' 15 ש' 19) ובהמשך ציין הנאשם: "**ש. אתה טוען שהיית בעצירה מוחלטת לפני הפנייה? ת. נכון**" (ע' 15 ש' 28-29). יוצא כי על פי גרסת הנאשם הוא היה בעצירה מוחלטת ועוד בטרם היה סיפק בידו לפנות או לסטות שמאלה כאשר חש ב"שפשוף" ברכבו. לאחר התאונה עצר הנאשם את רכבו ויצא לסייע למעורב שנחבל. גרסה זו אינה מתיישבת עם גרסת הנאשם במשטרה, שם ציין הנאשם: "**ש.ת. אני הייתי בעצירה לפני שפניתי שמאלה לפני קרות התאונה בערך 30 שניות בעצירה מוחלטת**" [ת/4 ש' 33-31]. מדברים אלה ניתן להסיק שניים אלה: ראשית, בניגוד למה שמשמע מגרסת הנאשם בבית המשפט, הנאשם אכן פנה שמאלה לאחר שהיה בעצירה. שנית, הפנייה או הסטייה שמאלה הייתה לפני קרות התאונה. גרסה זו תואמת בעיקרה לגרסת עד התביעה מר מרום ומחזקת אותה. אני סבור שיש להעדיף את גרסת הנאשם במשטרה על פני זו שמסר בבית המשפט מן הטעם שהגרסה שנמסרה במשטרה ניתנה בעת שזכרונו של הנאשם מן האירוע היה טרי יותר.

הנאשם הסביר בעדותו בבית המשפט כי לא התבונן במראה ברכבו שכן היה סטטי. גם בחקירתו במשטרה אישר הנאשם כי לא התבונן במראה ברכבו ["**אני לא הבטתי במראה השמאלית לפני**

שקרתה התאונה ולא ראיתי את הקטנוע ... עד ההתנגשות" ת/4 ש' 53-52]. דברים אלה כשהם נאמרים בחקירת המשטרה באותה נשימה יחד עם דברי הנאשם כי אכן פנה שמאלה וכי הפנייה הייתה לפני קרות התאונה מלמדים הנאשם לא קיים את חובתו על פי תקנה 41 לתקנות התעבורה להבטיח כי סטייתו מקו הנסיעה תיעשה בבטחה, מבלי לסכן אדם או רכוש.

לסיכום: על פי ממצאי העובדה שמצאתי לקבוע סטה הנאשם שמאלה מקו נסיעתו בלי שטרך להתבונן תחילה במראות רכבו. אין חולק כי מניסוי שדה הראיה שנערך היה לנאשם היה שדה ראייה לא מופרע לעבר האופנוע. מחובתו של הנאשם לסטות בבטחה מבלי לסכן אדם או רכוש נגזרת חובתו של הנאשם להתבונן במראות טרם ביצוע הסטייה על מנת לוודא כי הסטייה אינה מסכנת איש. אילו היה הנאשם מקיים חובה זו היה יכול להבחין מבעוד מועד ברכב האופנוע וכך מונע את התאונה.

6 הסנגור טען כי עקב אופן נהיגת המעורב יש לזכות את הנאשם מכל אשמה או לכל הפחות להקל בעונשו עקב קיומה של טענת "הגנה מן הצדק". טענה זו מבוססת על אי הצדק שנגרם עקב כך שהנאשם נותן את הדין על מעשיו אך המעורב, שחטא גם הוא לשיטת ההגנה, יוצא פטור בלא כלום. אינני סבור שהוצגו ראיות שהניחו תשתית להעמדת המעורב לדין כך שקיים קושי לקבל את הטענה שהעלה הנאשם בעניין אפלייתו של הנאשם ביחס למעורב. זאת ועוד, גם לא הוכח כי המעורב היה "נהג משתולל" כפי שטען הסנגור. עם זאת, אני סבור כי המעורב היה יכול להיות זהיר יותר בביצוע העקיפה, להיות ערני לעובדה שרכב הנאשם עצר או האט מאוד לפני סטייה שמאלה ולנקוט בזירות המתחייבת. נזכיר כי נהג העוקף חייב לעשות כן באופן המאפשר לו לעקוף ולהמשיך בנסיעה " בבטיחות ללא הפרעה וללא סיכון לנסיעתו של רכב אחר, וללא הפרעה אחרת לתנועה מכל כיוון שהוא". אדגיש עם זאת כי התרשלות המעורב אינה ברף הגבוה ובוודאי שאין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהלות הנאשם לתוצאה.

אפתח בהצגת הראיות לביסוס טענה כי היה מקום להעמיד את המעורב לדין בגין אופן נהיגתו. אין בחומר הראיות שהוצג בסיס לקבוע כי המעורב עקף - או החל בעקיפה - תוך חציית קו הפרדה רצוף. ת/7 מראה כי הכביש בו אירעה התאונה מחולק לשני נתיבים. תחילה באמצעות קו הפרדה רצוף ולאחר מכן באמצעות קו קטעים. עד התביעה מר מרום ציין כי המעורב עקף משמאל לקו הפרדה אך לא נשאל אם העקיפה הייתה תוך חציית קו הפרדה הרצוף. המעורב העיד כי עקף את טור כלי הרכב בהיותו בנתיב הנסיעה הימני מצפון לדרום. לגרסתו "לא עברתי את פס הפרדה בתוך המסלול". המעורב אישר (במשתמע) כי לא הזכיר בהודעה במשטרה אם עקף תוך חציית קו הפרדה רצוף או מקווקוו אולם אי הזכרת עובדה זו בחקירת המשטרה אין פירושה כי הנאשם אכן עקף תוך חציית קו הפרדה רצוף. הנאשם ציין כי לא הבחין במעורב עד לאימפקט (ע' 16 ש' 11) כך שלא יכולה להיות לו גרסה בנוגע לאופן ביצוע העקיפה. אשר למהירות נסיעת המעורב. העד מר מרום העיד - ועדותו מקובלת עליו - כי מהירותו של המעורב הייתה "בגבולות הסביר". המעורב עצמו ציין כי רכב במהירות נמוכה יחסית (20-30 קמ"ש).

לטענת הסנגור, בנסיבות בהן הנאשם אותת לפני ביצוע הסטייה או הפנייה שמאלה היה על המעורב לעקוף את רכב הנאשם מימין ולא משמאל. אינני מקבל טענה זו. תקנה 47 (א) לתקנות התעבורה קובעת כלל לפיו אין עקיפה אלא משמאל לרכב הנעקף. סעיף משנה (ב) לתקנה מחריג מן הכלל מצבים בהם "מותר לנוהג" לעקוף מימין לרכב הנאשם. ודוק: "מותר" נאמר ולא "חובה". אחד המקרים הללו הוא כאשר "**נוהג הרכב האחר נמצא בנתיב לפנייה שמאלה בלבד או מתכוון לפנות שמאלה ואותת על כך**". העובדה שבסיטואציות מסוימות מתיר הדין עקיפה מימין אין פירושה כי יש ללמוד מכוח היתר זה על איסור עקיפה משמאל. מכיוון שמדובר בדין פלילי נדרש כי האיסור על עקיפה משמאל בסיטואציות הנ"ל יהיה ברור ובעניינינו אין כזה.

7. לאור כל האמור אני סבור כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים ולפיכך אני מוצא להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום 22.11.17, במעמד הצדדים